

CHƯƠNG MỘT

Hiệp sĩ bụng đói

Trời vừa mới mưa xong thoáng cái đã nắng trở lại, mà lại nắng còn gắt hơn trước. Trong ngôi nhà nhỏ, Phúc mặt chù ụ cầm tô cơm mãi cũng không chịu ăn. Cậu muốn được ăn đá bào nhưng mẹ không cho. Mẹ nói trời nắng như vậy, ăn đá bào dễ bị viêm họng lắm, ăn cơm với canh bồ ngót cho mát.

Phúc thấy canh bồ ngót chẳng ngon chút nào. Cả cá kho cũng không ngon. Cậu đâu có thích ăn cá, vừa tanh tanh lại nhiều xương. Phúc muốn ăn canh chua cơ, với thịt kho nữa. Mẹ nói mai sẽ mua, nhưng cậu muốn ăn bây giờ. Nhìn tô cơm chan đầy canh rau và cá kho, dù cá đã được mẹ gỡ phần nạc không xương, cậu vẫn không buồn ăn.

- Ai lon bia, mủ bể, dép đứt bán hông? - Giữa cơn nóng hầm hập, tiếng bà cụ đi mua ve chai gánh hàng cất lên lạnh lạnh.

Hình như bà sắp đi ngang qua nhà Phúc. Dĩ hoà mà cậu không chịu ăn, mẹ tức quá hăm dọa:

- Con mà không ăn là mẹ kêu bà phù thủy ngoài đó vô, mẹ bán con luôn à nghe!

Phúc còn lâu mới tin. Phù thủy chỉ có trên phim thôi chứ bộ. Làm sao bà cụ bán ve chai lại là phù thủy được chứ? Phúc cứ dầm dẫm cây muống trong tô cơm, không thêm múc lên miếng nào.

Bà cụ dừng trước nhà Phúc, hỏi coi mẹ có gì bán không. Chắc bà đã nghe mẹ la cậu lúc nãy, nhìn Phúc vùng vằng không chịu ăn cơm, bà làm mặt nghiêm:

- Bà là phù thủy thật đó! Con không ăn cơm là bà bắt đem đi à!

Phúc ngơ ngác nhìn bà cụ. Bà mặc bộ đồ thun bông màu xanh, nhìn bình thường hết sức, có chỗ nào giống phù thủy đâu.

- Con chỉ muốn hù nó thôi. Con xin lỗi bà! - Mẹ ngại ngần nói.

- Con làm gì làm đi. Để bà đỡ nó ăn cho! - Bà mỉm cười với mẹ.

Đường như đã hết hơi để la Phúc, mẹ đành gạt đầu cảm ơn bà, rồi dọn mâm cơm và trở lại ngồi vô bàn may, đập máy lia lia cho kịp áo khách đặt. Dù gì bà cũng mua bán qua xóm này lâu rồi, mẹ không phải sợ. Bà ve chai lấy cái ghế nhỏ trong thùng đồ, ngồi xuống hiên nhà, chỗ có bóng mát. Bà ngoắc tay gọi Phúc ra. Cậu ngoan ngoãn xách ghế, bung tô cơm tới ngồi cạnh bà.

- Bà là phù thủy thật ạ? - Phúc tò mò hỏi.

- Đúng rồi. - Bà cụ gạt đầu, rút một miếng thùng giấy ra phe phẩy quạt cho mát.

- Vậy tại sao bà lại đi mua ve chai ạ? - Phúc nhú mày hoài nghi, cậu thật sự vẫn chưa tin chuyện này.

- Bà đi mua ve chai về để làm áo giáp cho con trai và thuốc phép cho con gái bà đi đánh quái vật! - Bà cụ làm vẻ bí ẩn, ghé tai Phúc nói nhỏ.

- Con không tin đâu! - Phúc lắc đầu nguây nguậy. Nhìn hai thùng ve chai toàn lon bia, thùng giấy và mấy cái ghế mũ gãy chân của bà, cậu sao tin được chúng có thể dùng làm áo giáp và thuốc phép. - Bà chứng minh bà là phù thủy đi!

- Chứng minh bằng cách nào đây? - Bà cụ giả vờ hỏi.

- Bà làm gì mà người khác không làm được đi! - Phúc giương đôi mắt tròn xoe, long lanh nhìn bà chờ đợi.

- Vậy ta sẽ hô biến ra một câu chuyện ngay lập tức! - Bà cụ nháy mắt với Phúc. - Con có thích nghe kể chuyện không?

- Dạ có! Con mê đọc truyện lắm, chứ chẳng ai kể cho con nghe. - Phúc buồn xo quay vô nhà nhìn mẹ đang cặm cụi đập máy. Mẹ ít khi có thời gian nên cậu toàn phải tự đọc sách một mình. - Nhưng bà phải cho con chọn nội dung con mới tin, chứ không thôi đó là chuyện bà thuộc sẵn thì đâu tính là hô biến!

- Được rồi, được rồi! Con chọn đi. - Bà cụ hơi bất ngờ trước sự lém lỉnh của Phúc. Bà đưa ngón tay út ra chờ cậu ngoéo tay - Nhưng con phải hứa với bà, nghe xong câu chuyện là ăn hết tô cơm nha!

- Dạ! - Phúc hào hứng hứa, đưa tay ngoéo thật chặt với ngón tay nhắn nheo của bà cụ. - À! Bà kể chuyện về ăn uống đi!

- Đồng ý luôn. - Bà phù thủy bán ve chai lại phe phẩy mảnh thùng giấy để tạo gió mát cho cả hai bà cháu. Bà chậm rãi bắt đầu câu chuyện. - Ngày xưa ngày xưa...

Câu chuyện thứ nhất:

Hiệp sĩ đói bụng

Ngày xưa ngày xưa, ở một vùng nọ có chàng hiệp sĩ nổi tiếng tài giỏi. Chàng đã đánh thắng rất nhiều con quái vật để bảo vệ mọi người xung quanh. Thế nhưng chàng lại mắc chứng kén ăn, bởi vì chàng nghĩ chỉ ăn những thứ mình thích mới có sức khỏe thật tốt để chiến đấu.

Một hôm, vì mưa bão nên đầu bếp của chàng không thể đi mua những món chàng thích về nấu được. Nhìn mâm cơm toàn món không ưa, chàng chẳng buồn ăn. Người đầu bếp vội vàng nấu món khác mang ra. Chàng vẫn không chịu ăn.

Mọi người xung quanh đem thật nhiều món ngon đến, nhưng chàng chỉ lắc đầu nguầy nguậy.

- Ta chỉ muốn ăn nấm trên đồng cỏ bên kia cánh rừng thôi! - Chàng tức giận nói.

- Nhưng hiệp sĩ ơi... - Đầu bếp và dân làng đồng thanh nài nỉ. - Trời mưa bão thế này làm sao đi hái được! Chàng ăn tạm những món ngon này đi, mai tui tôi sẽ đi lấy nấm ngay!

Dù mọi người đã nói hết lời, chàng vẫn nhất quyết không ăn gì cả. Ai nấy đều lo lắng, chẳng biết phải làm sao.

Đúng lúc đó, bọn quái vật kéo đến. Dân làng hốt hoảng chạy đến cầu cứu.

- Đừng lo, có ta đây! - Chàng hiệp sĩ kiêu hãnh rút gươm ứng chiến.

Ban đầu, chàng dễ dàng ngăn chặn các đòn tấn công. Nhưng dần dần, chàng thấy sức lực mình như bị ai đó rút cạn. "Tại sao vậy?" Chàng hiệp sĩ tự hỏi. "Mọi khi ta dễ dàng chiến thắng chúng mà?"

Một cơn đau bụng dữ dội bỗng ập tới. Chàng chợt nhận ra: Đói bụng! Cả ngày hôm nay chàng chưa ăn gì. Dù cố gắng đến đâu, chàng cũng không thể trụ được lâu hơn.

Lợi dụng lúc chàng khuy xuống vì kiệt sức, bọn quái vật đánh chàng té nhào. Chúng bắt cả chàng và dân làng.

Nhìn mọi người bị bắt, chàng hiệp sĩ buồn xo:

- Ôi, phải chi ta chịu ăn thì đâu đến nỗi này!

- Ôi! - Phúc lo lắng kêu lên. - Rồi sao, mọi người và chàng hiệp sĩ có bị quái vật ăn thịt không bà?

- Không đâu con! - Bà cụ đưa tay xoa đầu Phúc, kể tiếp phần còn lại mà bà vừa nghĩ ra. - Người đầu bếp đã cứu chàng thoát. Cả hai trốn vào rừng, hái thật nhiều rau củ và trái cây dại nấu cho hiệp sĩ ăn. Lúc đó chàng không còn kén chọn nữa, ăn rất ngon miệng. Sau khi no nê, chàng có lại sức, cùng đầu bếp quay về đánh bại quái vật, giải cứu dân làng!

- Chàng hiệp sĩ kì quá bà ha! - Phúc bình luận.

- Ủ con. Đôi khi người ta cứ chờ điều mình chưa có mà quên mất phải quý điều đang có. - Bà cụ mỉm cười nhẹ tênh.

Nghe hết câu chuyện, Phúc thấy chàng hiệp sĩ thật là hư. Tại chàng không chịu ăn mà cả làng suýt nữa bị hại. Cậu nhìn lại tô cơm đầy vung của mình, tự nhiên thấy mắc cỡ ghê. Không đợi bà cụ nhắc, cậu lập tức múc từng muỗng ăn ngon lành.

Thấy vậy, bà cụ mừng lắm. Bà nhìn ra trời, đoán chừng đã xế trưa. Bà xoa đầu Phúc lần nữa, đứng dậy cất ghế và mảnh thùng giấy vào thùng, chuẩn bị quẩy đi.

- Bà phù thủy ơi! - Phúc ăn được hơn nửa tô cơm, thấy bà sắp đi liền níu tay bà lại. - Lần sau bà ghé hô biến chuyện cho con nghe nữa nha!

- Ha ha, được, được! - Bà bật cười khi thấy Phúc đã tin mình là phù thủy. - Nhưng con phải chăm ăn cơm đó nha, không thôi bà không ghé nữa đâu!

Bà rời đi khi Phúc đã hứa sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, không để mẹ la. Phúc cứ ngồi ở hiên, nhìn theo dáng bà quẩy gánh ve chai cong cong cho tới khi khuất sau hàng cây đầu xóm. Tiếng bà lại vang lên lanh lảnh:

- Ai lon bia, mủ bể, dép đứt bán hôngggg!

Phúc mong bà sẽ sớm trở lại để kể cho cậu nghe câu chuyện tiếp theo. Không biết lần sau sẽ là chuyện gì đây, cậu hồi hộp quá chừng.

CHƯƠNG HAI

Con ma đa ra làm sao?

Phải mấy ngày sau, bà cụ mua ve chai mới đi ngang xóm Phúc một chuyến. Vừa nghe tiếng rao của bà, cậu đã chạy ra đứng đợi sẵn. Hôm nay trời nóng quá, cậu rót sẵn một ly nước có thêm xiu đá cho bà uống cho mát.

- Bà phù thủy ơi! - Phúc vẫy tay chào bà.

Từ xa, vừa thấy cậu, bà đã mỉm cười đáp lại. Đặt cái ghế lấy từ thùng hàng ra, bà ngồi xuống, đón ly nước Phúc đưa. Mồ hôi đổ nhễ nhại trên mặt bà, nhưng thấy ly nước, lòng bà cứ như lỏng lẻo những cơn gió mát. Phúc đã để sẵn ghế bên cạnh, đợi bà vừa ngồi xuống là cậu cũng ngồi luôn.

